

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.844 van 8 maart 2011
in de zaak A. 195.424/XIV-31.911**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Steyvers
 kantoor houdend te 3990 Peer
 Zuidervest 12
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 februari 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 36.667 van 6 januari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5340 van 24 februari 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2011 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karim Yahyaoui, die loco advocaat Dirk Steyvers verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 26 november 2008 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 september 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 januari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur “doordat verwerende partij voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend”.

In een eerste onderdeel zet de verzoekster uiteen dat, om aan de hoorplicht te voldoen, de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om nuttig, dit is met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen, dat alle gegevens die een beslissing zullen ondersteunen het voorwerp van het debat moeten uitmaken, dat de betrokkene een deugdelijke kennis van de essentiële gegevens voor de besluitvorming van de overheid moet hebben en dat die essentiële gegevens eerst in het algemeen moeten worden meegedeeld waarna de betrokkene de mogelijkheid moet krijgen om het volledige dossier in te kijken.

In een tweede onderdeel voert de verzoekster aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur ertoe noopt de betrokkene op nuttige wijze te horen, dat het bestuur immers alle relevante factoren en omstandigheden moet afwegen en daartoe over een volledig dossier moet beschikken, dat dit enkel mogelijk is wanneer de in aanmerking te nemen gegevens vooraf aan de betrokkene worden voorgelegd en dat de betrokkene daartoe vooraf inzage van het dossier moet worden gegeven, hetgeen te dezen niet is gebeurd.

In een derde onderdeel voert de verzoekster aan dat ook volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor Justitie de hoorplicht en, in functie daarvan, het recht op inzage van toepassing zijn, dat het al dan niet toekennen van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming een beslissing is die de betrokkene aanmerkelijk kan raken in zijn belangen, dat de betrokkene op grond daarvan een volledige opgave moet krijgen van de punten van bezwaar tegen hem, waarop hij vervolgens kan reageren en dat de Belgische asielprocedure in dat opzicht niet aan de beginselen van het Europees administratief recht voldoet.

Concreet voert de verzoekster aan dat de Belgische asielprocedure geen inzage vooraf van het administratief dossier voorziet. De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) schendt de hoorplicht omdat de raadsman van de verzoekster slechts inzage van het dossier kreeg na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar niet vóór het interview van 17 augustus 2009, om hoger beroep bij een andere instelling aan te tekenen en aldus in strijd met artikel 32 van de Grondwet en met artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Op dezelfde wijze zijn “het gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen” geschonden. Het kan de verzoekster niet worden verweten dat zij geen initiatief tot inzage vóór het interview van 17 augustus 2009 heeft genomen, vermits de vigerende Belgische wetgeving deze mogelijkheid niet voorziet.

5. In de memorie van wederantwoord volhardt de verzoekster in het middel en voegt toe dat het bestreden arrest onder meer op het verhoorverslag is gesteund, dat het verhoor en het verslag daarvan met schending van de hoorplicht tot stand zijn gekomen, dat een juiste toepassing van de hoorplicht ongetwijfeld invloed op het bestreden arrest zou hebben gehad en dat de aangehaalde grieven derhalve meer dan ontvankelijk zijn.

Beoordeling

6. De verzoekster had haar kritiek tegen het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar geen inzage in het administratief dossier had gegeven alvorens haar te horen en zijn beslissing te nemen, reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd. Deze laatste heeft daarop in het bestreden arrest onder meer het volgende geantwoord:

“(…) Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2008 en dat zij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2009, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat. Zij kreeg tijdens dit gehoor de kans haar asielmotieven in aanwezigheid van een tolk omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekster blijft bij theoretische beschouwingen met talrijke verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer maar maakt niet in het minst duidelijk wat zij aan haar relaas had willen toevoegen, terwijl zij daartoe de mogelijkheid had middels het verzoekschrift en/of ter terechtzitting. Zij licht evenmin concreet toe welke informatie of kennis zij ontbeerde op het interview, noch dat dit het gevolg had dat er ten onrechte een weigeringsbeslissing werd genomen. Verzoekster kan

aldus niet aanvoeren dat zij de kans niet kreeg haar problemen toe te lichten. De aanvoering van de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten kan aldus niet worden vastgesteld. (...).”.

In wezen herhaalt de verzoekster thans haar kritiek, zonder deze echter te betrekken op de motieven van het bestreden arrest, dat krachtens de devolutieve werking van het beroep in de plaats van de beslissing van de commissaris-generaal is gekomen. De verzoekster gaat in het bijzonder voorbij aan de motieven in het bestreden arrest dat zij zich tot theoretische beschouwingen met talrijke verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer beperkt, zonder aan te geven wat zij aan haar relaas had willen toevoegen indien zij vooraf tot inzage van het dossier van de dienst Vreemdelingenzaken was uitgenodigd, welke informatie zij ten tijde van het interview op het commissariaat-generaal zou hebben ontbeerd of op welke wijze dat ten onrechte tot een weigeringsbeslissing zou hebben geleid. Evenmin toont de verzoekster aan dat zij een eventueel gebrek aan informatie niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep nochtans met volle rechtsmacht behandelde, zou hebben kunnen rechtzetten. Op dat ogenblik had zij immers wel inzage van het volledig administratief dossier gehad. Zij beperkt zich ook thans tot een theoretische uiteenzetting zonder concrete gebreken aan te geven die volgens haar te wijten zouden zijn aan het niet vooraf kunnen inzien van het administratief dossier ten tijde van de behandeling van haar asielaanvraag door de commissaris-generaal.

Ten slotte houden noch artikel 32 van de Grondwet noch artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur in dat het bestuur op eigen initiatief inzage in een dossier aan de betrokkene moet bieden zonder dat deze laatste daarom heeft gevraagd. De verzoekster betwist niet dat zij destijds nooit inzage heeft gevraagd.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk en in de mate dat het tegen het bestreden arrest is gericht, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen